

LA PREGUNTA
DEL DIA

¿Per què tenim memòria recent i oblidem tota una trajectòria amb facilitat?

La tribuna

S.O.S sistema sanitari andorrà

La sanitat ha de constituir un pacte d'Estat, duta per persones amb coneixements mèdics i al servei del país

ÀNGELS
Codina

Ja fa molts dies que volia haver escrit aquest article, però els compromisos professionals m'ho han impedit; de tota manera, no vull deixar passar l'oportunitat de fer-lo públic, ara abans de les eleccions.

Vull fer constar d'entrada que aquest no es un article en contra de cap persona ni cap partit polític, ans al contrari, és un clam des de la meua posició personal com a metgessa i usuària davant del que –en la meua opinió– constitueix una alarmant absència de sentit comú en l'esdevenir del nostre sistema sanitari.

La gota que va fer vessar el got va ser la recent privatització del servei d'anatomia patològica. I no m'ho podia creure quan ho vaig llegir al diari tot tornant de viatge ara farà aproximadament un mes! ¿Com és possible que es pugui ni tan sols pensar en privatitzar un servei central de la sanitat pública? ¿Els insignes cervells de tan magna operació s'adonen de les repercussions que es poden derivar i de les que es deriven d'aquest fet? (voluntàriament evito qualsevol referència a les impropies explicacions que els responsables han donat a la premsa).

ÉS CLAR que ja teníem un antecedent de similar categoria, amb la privatització del transport sanitari (per millorar el servei, potser? ¡Ni de bon tros! Puc donar uns quants exemples: al desembre passat vaig haver de trucar l'ambulàn-

cia per traslladar un familiar a l'hospital. Quan arribo a Urgències, el meu familiar em diu «paraules textuals»: «L'únic avantatge és la sirena, perquè això [referint-se a l'ambulància] són quatre llaunes i m'havia d'agafar al costat per no caure; a més, devem haver passat per tots i cadascun dels clots que hi havia pel camí» (he de remarcar que la patologia que patia el meu familiar requeria no fer moviments bruscos... ¡pobret!) Naturalment, vaig deixar la queixa a l'hospital per escrit.

Segon exemple: ara fa unes setmanes, una col·lega meua veu un motorista accidentat a la carretera i acut a auxiliari-lo; al mateix temps, es para un altre motorista que resulta que és bomber. Al cap de pocs minuts arriba l'ambulància amb tres persones (els dos conductors i una infermera)... pretenien posar l'accidentat a la camilla sense prèvia immobilització de l'extremitat fracturada. Per sort per l'accidentat, tant la meua col·lega com el bomber s'hi van oposar i els van ajudar a fer-ho tal com cal; podríem continuar, però crec que no cal. A tot això, el cost s'ha triplicat (la CASS no hi té res a dir?).

Des del meu humil punt de vista, no veig cap raó clínica que justifiqui el fet d'haver apartat els Bombers del transport sanitari i no només no hi és, sinó que crec que els nostres estimats i respectats bombers oferien un plus d'assistència, ja que un tècnic de transport sanitari ha de saber conduir en condicions especials atesa la càrrega que transporta i tenir formació específica en primers auxilis, requisits que complien els Bombers amb escreix –atès la seva formació–, a més d'optimitzar els recursos del país, cosa sempre destija-

NOE

ble, però en l'època de crisi que patim, encara més.

¡Han d'haver succeït tot un cúmul de despropòsits en sèrie al llarg del temps per haver arribat a aquesta situació! Però continuem... surt amb grans titulars a la premsa del país, tota la renovació del sistema informàtic de l'hospital (que deu haver costat una milionada) amb els grans mots que no poden faltar en aquests casos: noves tecnologies, millora de la gestió, telemedicina... i ho titllen de «gran avenç mèdic» (per cert: la telemedicina és molt útil sobretot en l'àmbit rural i en llocs sense recursos diagnòstics, personalment, però, prefereixo l'existència d'una bona assistència *in divo i in situ*).

Certament és molt correcte anar millorant els aparells i, si hi ha prou diners, posar les últimes tecnologies que sí que ajuden a millorar l'eficàcia i la gestió, però la tecnologia només és això: tecnologia –no constitueix de per si cap avenç mèdic; allò veritablement important són les persones que han d'uti-

litzar i sobretot interpretar aquests aparells, és a dir: els metges, infermeres i tècnics.

¡VET AQUÍ que també surt a la premsa el testimoni desenganyat, d'un cardiòleg del país (el doctor **Soler Picart**) que, a més d'un excel·lent cardiòleg –dels que es prenen temps per escoltar els seus pacients– és investigador amb reconeixement internacional, en definitiva: un metge complet que, entre altres coses, diu que no gaudeix d'un ajudant quan han de posar marcapassos als pacients (situació d'urgència en què perilla la vida del pacient), la qual cosa –tothom amb coneixements mèdics ho sap– multiplica per mil l'estrès del professional i així un cop rere l'altre.

Per no allargar-me més, ara ve la gran pregunta: ¿qui està dirigit de facto la medicina al país? En realitat... ¡ningú! És clar que es nomenen càrrecs –la majoria, desgraciadament, sense coneixements mèdics– i es van continuant les polítiques encetades des de legislatures anteriors de legislatures anteriors... i així successivament. També se segueixen –de vegades cegament– les recomanacions d'organismes internacionals intercalant-hi alguna adaptació pròpia per a les necessitats del país. També hi ha coses ben fetes, no tot és dolent, i en cap cas no dubto que aquestes persones proven de fer la seva tasca el millor possible. A l'organigrama del SAAS 2008 només al primer full hi havia quatre càrrecs innecessaris; ara ja només tres.

Al meu entendre, la causa de tanta disbauxa consisteix a creure –tal com em va dir un dia una coneguda meua– que per dirigir la sanitat s'ha de ser economista o tenir coneixements de gestió, gravíssim error: per dirigir la sanitat s'han de tenir en primer lloc –i més important– coneixements mèdics i, a més, recolzar-se –o ser alhora– en un bon gestor. Per gestionar amb eficàcia s'ha de saber d'allò que es gestiona; si no, el que pot passar i passa és que et porten a vendre i origines un efectiu caos amb danys de diversa magnitud, alguns irreversibles, si no hi ha molt valor i bon criteri polític al darrere amb ganes d'esmenar-ho.

PERÒ LA qüestió més cabdal de totes (que justifica aquest article) i aquí m'adreço a tots els polítics i –molt especialment– al futur Govern és que la sanitat ha de constituir un pacte d'Estat, amb acord de totes les forces polítiques i, tal com ja he dit, portada per persones amb coneixements mèdics i estar al servei dels habitants del país.

Hi hauria moltes més coses a dir, i hi ha molts camins nous que cal seguir per implementar el panorama assistencial a Andorra, també bons professionals que dia rere dia proven de complir la seva tasca de la millor manera que saben i poden, molts d'ells sense cap ajut de l'Administració per pura vocació i sentit de la professionalitat.

És de desitjar que en la nova legislatura es resolguin els errors als quals faig esment, de la millor manera possible per tots i, sobretot, una gestió racional –per ordre de prioritats del punt de vista mèdic– dels recursos de tota mena. En cas contrari, el S.O.S de l'encapçalament esdevindrà R.I.P. (*requiescam in pace*, descansi en pau). ¡Bones eleccions per a Andorra! =

Metgessa.
redaccio@andorra.elperiodico.com

Coses que passen

El mitjà és el missatge

En les campanyes electorals els mitjans donen el missatge segons les seves pròpies regles

JOSEP ANTON
Rosell Pujol

En el mateix moment que la campanya electoral començava ja vaig voler advertir que els periodistes i els mitjans on treballen no poden ser la corretja de transmissió d'interessos econòmics disfres-

sats d'ideologia. Podem hipotecar el país publicitaris, però mai assumirem l'embargament de la nostra professionalitat i independència. Vaig dir en el seu moment i repetit ara que «qui paga, no mana». És bo repetir el concepte i a la vegada expressar un axioma tan clar com és el fet que, sobretot en campanya electoral, el mitjà és el missatge. Cadascú a la seva manera i d'acord amb les seves normes i principis. La nostra feina és informar dels fets. Així de clar i simple.

Heu de fugir, per tant, de l'activitat pública com a espectacle. En canvi, ara més que mai la nostra feina ha de ser analítica, crítica, objectiva, independent, capaç de dibuixar amb rigor essències complexes i promoure reflexions saludables. En

No som la corretja de transmissió de cap missatge econòmic

aquesta feina no acontentem a tothom, entre altres coses perquè, tal com deia Larra, «escrivim coses que alguns no volen llegir». Recordem una vella frase d'una publicació humorística molt seriosa en el seu moment que deia que «on no hi ha publicitat, llueix la veritat». Per això respectem als experts en imatge electoral, però fugim de les seves tàctiques i consignes. No aparem la ideologia pel màrqueting. =

Periodista.
jarosell@andorra.elperiodico.com

NOE